

opinió

L'etern retorn de setembre

Tomeu Ferrer

Redactor en cap d'Empren!

▶ Ja hem tornat de vacances. Ara la realitat pica a la porta, i no la podem obviar. Hi ha situacions que són cíclics i altres de noves. Unes i altres ompliran els primers dies del setembre.

Anem per les situacions cíclics: l'Onze de Setembre. Fins a aquell dia haurem de suportar picabaralles més o menys enginyoses sobre la concepció nacional de cadascuna de les forces polítiques. Durant la diada es mantindrà el morbo de veure quants manifestats van, si hi ha violència o a qui o a què es xiula davant l'estàtua de Rafel de Casanova...

També calcularem quant ens costa als que tenim fills i filles l'inici del curs. Els quioscos patiran la florida sobtada de col·leccionables i farem cua, tots i totes, davant les empreses que revelen carrets de fotografia o imatges digitals per tenir-ne còpies en paper... En l'àmbit social es tornarà a parlar de tardor calenta.

Hi ha novetats, enguany. Una n'és el debat a l'entorn de l'aprovació o no de la Constitució europea. Aquí cal

dir que hi ha una certa variació sobre el que havia passat fins ara. Europa era un mot sagrat, com ho era fins fa ben poc el concepte constitució. Sembla que, per uns motius o altres, a Catalunya hi haurà debat sobre si la llei de lleis europea, tal com ha quedat en les negociacions a les cancelleries, ens satisfà als catalans, com sembla que agrada a maltesos i luxemburguesos. El fet que hi hagi debat ja és nou i bo.

També veurem com acaba el Fòrum de les cultures. Passi el que passi hi haurà polèmica, però és difícil que ningú varii la seva posició inicial: els organitzadors diran que tot ha anat molt bé i els crítics seguiran dient-ne pestes.

El petroli continuarà sent un maldecap llunyà, més per l'amenaça que per a nosaltres pot suposar no poder marxar de cap de setmana que per l'espasa de Dàmocles que significa que tot el sistema energètic mundial accentui la seva dependència d'un producte que a poc a poc s'acaba i, pel que sembla, no es busquen seriosament alternatives.

Tot és, en definitiva, com sempre i com sempre, tot canvia.

editorial

Ser actius, d'entrada

La polèmica sobre si els països són forts perquè tenen una capital que en fa de far directiu o si la vitalitat de les nacions no depèn de la capitalitat resta encara per concloure. El cert és que la comunitat nacional catalana difícilment podria entendre's sense Barcelona.

En la promoció de la creació de noves empreses i de promoció de l'ocupació, la posició líder de Barcelona és clara. Barcelona Activa no sols va ser el primer viver d'empreses de Catalunya, sinó de l'Estat espanyol.

La tasca de Barcelona Activa, més enllà de les consideracions que cadascú pugui tenir sobre els governs municipals, és poc criticable. De bon començament, aquesta institució es va crear sense que els ajuntaments, i tampoc el de Barcelona, tinguessin cap competència en la matèria. Més tard, després d'un treball de formiga, el model iniciat a la capital de Catalunya ha estat adoptat, amb les variacions que fa al cas en poblacions petites i mitjanes.

En un país com el nostre, on més de la meitat de la població es concentra a l'àrea metropolitana, és clau tenir serveis com els engegats a partir de Barcelona Activa. Els emprenedors, molts cops, només tenen una idea i l'afany de tirar-la endavant. Els cal una infraestructura que permeti que el projecte esdevingui realitat. I aquí entren els vivers d'empreses.

Els ajuntaments, que han fet tants cops des del retorn de

la democràcia un treball de substitució del que no feien –perquè no podien o perquè estaven immerses en altres tasques– altres institucions, han encarat el repte de donar suport a la creació d'empreses com un servei més als seus ciutadans. Igual com ningú es qüestiona si un municipi ha de tenir entre les actuacions que ofereix als seus veïns la potabilització de l'aigua, tampoc ningú es posa pedres al fetge quan el consistori anuncia que destinarà part dels seus recursos a ajudar els emprenedors. L'actual situació de, diguem-ne, substitució, no hauria d'eternitzar-se. Seguint la tònica de fer normal allò que en la vida diària ho és, caldria que els ajuntaments tinguessin responsabilitats directes en la promoció de l'emprenedoria, de la creació de llocs de treball i, per tant, en la lluita contra l'atur.

Tenir responsabilitats, en una societat madura, vol dir també realitzar la gestió econòmica que això implica. En pocs àmbits com en el de la promoció econòmica i la creació de feina és tan clar el fet que qui més sap

allò que necessita un col·lectiu humà és aquell que hi treballa dia a dia. La descentralització de veritat, sense trampa, és una veritable revolució pendent.

Només amb entitats i institucions pensades per ser a prop de la gent, l'economia d'aquest país continuarà sent capdavantera a l'estat i a la nova Europa que acabem d'estrenar.

La principal revolució

pendent és la veritable

descentralització

A la recerca d'una nova opció professional

▶ Per superar el dol professional s'han de buscar nous camins. El mercat ofereix diferents tipus de suport a la recerca de noves opcions professionals, totes elles amb l'objectiu comú de minorar al màxim el temps de recerca de la millor alternativa en l'entorn empresarial adequat.

En primer lloc, cal fer una distinció entre les opcions de què parlem en aquest article. Les podem diferenciar per si són:

✓ De caràcter públic. Això vol dir que no suposen cap cost per a l'usuari. Són accions formatives i de consultoria en tècniques de recerca d'ocupació, promogudes pels ajuntaments, l'Inem o organismes competents en l'àmbit autonòmic.

✓ De caràcter privat. Aquestes tenen cost per a l'usuari. Existeixen dos tipus de servei: d'una banda, les consultories de recol·locació (*outplacement*), que són finançades per la companyia on treballava aquell que busca la feina; les consultories d'inserció, per la seva part, són finançades per l'aturat.

Atès que el procés de dol professional associat a la pèrdua d'ocupació convoca emocions i reaccions, és important tenir en compte alguns detalls abans d'iniciar la feina de buscar feina.

En primer lloc, cal no precipitar-se els primers dies en l'enviament massiu del *curriculum vitae* per correu o fer

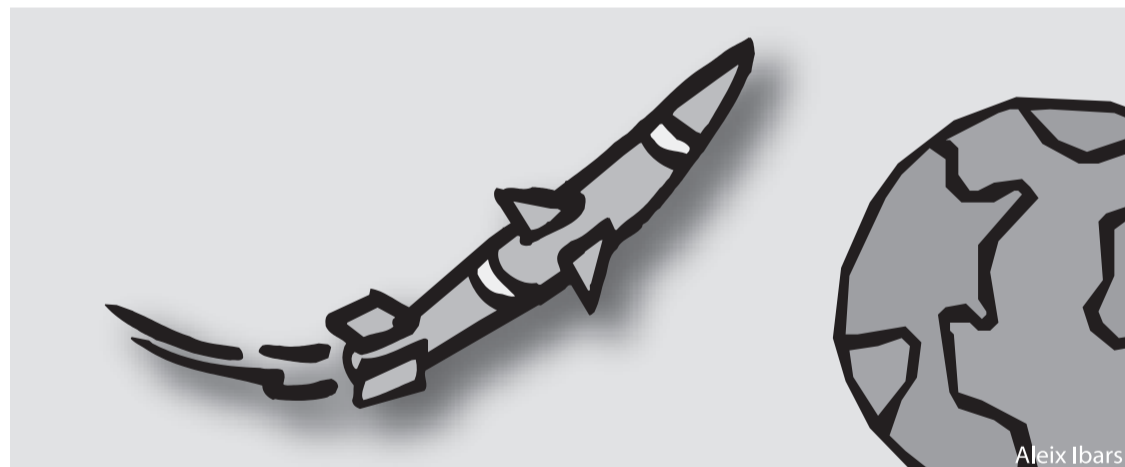
moltes trucades o entrevistes. És aconsellable un període de descans (mínim entre deu i quinze dies), com a recompensa per la tensió viscuda abans de la ruptura. Aquest període també serveix per a:

✓ Reflexionar sobre el coneixement d'un mateix, per analitzar les aptituds i traçar un objectiu professional. Tot això aprofitant per desenvolupar les habilitats més rellevants per aconseguir-ho.

✓ Aterrar en l'etapa de transició professional amb bona argumentació sobre el perquè de la sortida, indispensable a l'hora de treballar la xarxa de contactes i interaccionar amb els potencials contractadors.

És important buidar-se per poder tornar a omplir-se. Reflexionar i modificar les circumstàncies per acollir noves oportunitats. Per definir l'objectiu professional, serà necessari plantejar-se les qüestions que s'indiquen en el quadre que acompanya aquest article.

Tenir un objectiu és fonamental: «Si no saps en direcció a quin port navegues, cap vent no et serà favorable», va dir Sèneca. Amb una bona defini-

Aleix Ibars

ció d'aquest objectiu s'aconsegueix optimitzar la recerca –temps i adequació entre aspiracions i competències–, ja que s'actua directament sobre l'empleabilitat.

Després de l'autonàlisi i una vegada plantejat l'objectiu, s'estarà en condicions de valorar el desenvolupament professional que es requereix i elaborar el pla de comunicació eficaç: establir la xarxa de contactes, redactant currículums i preparant entrevistes de treball.

D'altres temes que és important considerar a l'inici del procés de transició són:

✓ Pensar en l'estratègia de comunicació a l'entorn familiar i d'amistats. Es requerirà la màxima harmonia i un clima de normalitat. Als fills petits és convenient explicar-los el que ocorre, adaptant-se al seu nivell

d'enteniment.

✓ Saber que el treball requereix una dedicació equivalent a una jornada laboral, i és important continuar realitzant les activitats que s'acostumen a fer abans de la desvinculació (dur o recollir els fills a l'escola, compres de la llar, tasques domèstiques, etcètera).

✓ Replantejar-se el pressupost familiar eliminant despeses superflues, però dintre del ritme de vida habitual, sense retallades econòmiques dràstiques. Analitzar l'entorn econòmic (control de despeses, previsió d'economia familiar a curt mitjà termini).

✓ Tenir present les persones en les quals es pot confiar i de les quals es pot esperar ajuda; mantenir-hi el contacte.

✓ Mantenir-se físicament actiu i amb

bons hàbits d'alimentació i descans, per controlar l'estrès que la situació pot comportar.

Però sobretot és necessari confiar... No desanimar-se i visualitzar el resultat! Perquè les coses comencen a fer-se realitat quan s'expressen en paraules, esquemes i imatges. Amb aspiracions clares i perseverança, és qüestió de temps que l'objectiu es materialitzi; perquè estem creant les circumstàncies adequades perquè l'oportunitat es doni. Deia Picasso: «No sé en quin moment arriben la inspiració i la creativitat, el que sé és que faig tot el possible perquè, quan arriben, em trobin treballant».

Carles Polo i Maria José Dunjón
www.acambio.net